

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-25/04
Бања Лука, 14.4.2006. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда Бајић Петра, као предсједника вијећа, те Гојковић Стаке, Савић Стевана, Осмић Дарка и Лукић Драгослава, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца П. Ц. из Д., против тужених Агенције за посредничке, информатичке и финансијске услуге, Б. Л., (у даљем тексту првотужена) и Р. Б. Ј. Е., Б. Л., Ф. Д., (у даљем тексту друготужена), ради дуга в.с. 2.520,89 КМ, одлучујући о ревизији првотужене против пресуде Окружног суда у Д. број Гж-462/03 од 22.9.2003. године, на сједници вијећа одржаној 14.4.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. број П-144/03 од 11.6.2003. године обавезана је првотужена Агенција за посредничке, информатичке и финансијске услуге Б. Л да исплати тужиоцу на име главног дуга износ од 2.520,89 КМ са уговореном каматом од 4% годишње почев од 17.3.2002. године до исплате и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 600 КМ. Истом пресудом одбијен је тужбени захтјев тужиоца у односу на друготужену Р. Б. Ј. Е., Б. Л., Ф. Д..

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-462/03 од 22.9.2003. године жалба првотужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом првотужена побија другостепену одлуку због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или преиначи и одбије тужбени захтјев тужиоца.

Тужилац није одговорио на ревизију.

Ревизија није основана.

У овој парници тужилац захтјева да му тужени исплате износ од 2.520,89 КМ са каматом од 4% годишње почев од 6.3.1987. године.

У поступку који је претходио доношењу оспорене пресуде нижестепени судови су утврдили: да је тужилац са СДК Ф. Д. закључио уговор 29.2.1987. године којим се обавезао да ће, као корисник стана који се налази у Добоју у Ул. 1. маја број 17., спрат други, стан број 4, површине 57 м², положити властито учешће у износу од 726.750 тадашњих динара која средства ће СДК Добој вратити тужиоцу по истеку 15 година уз 4% камате годишње, са роком доспјећа

7.3.2002. године; да је тужилац дана 6.3.1987. године уплатио на рачун СДК Филијала Добој на име учешћа за стан износ од 726.750 динара; да су трансформацијом бивше СДК настали тужени; да је првотужена уписана као власник предметног стана; да су према диобном билансу Р. Б. А. Д. Б. Ј. и Службе за платни промет новчана средства према приједлогу почетних биланса у цијелости остала у банци, али да су и обавезе из пословних односа у цијелости пренешене на банку; да изузетак од тога чине средства заједничке потрошње, стамбени дио у износу од 241.943 КМ и 1385 КМ средства заједничке потрошње, која су подијељена према броју радника запослених у Служби за платни промет и банци; да тужени одбијају да наведени износ исплате тужиоцу и да нису оспорили висину постављеног тужбеног захтјева.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови су закључили да је тужбени захтјев тужиоца у односу на првотужену основан, с обзиром да су диобним биланском средства заједничке потрошње, стамбени дио у утврђеним напријед наведеним износима подијељена према броју радника запослених у СПП и банци и да је предметни стан уписан као власништво првотужене, па су закључили да је приговор пасивне легитимације првотужене неоснован и удовољили тужбеном захтјеву тужиоца у односу на првотужену, позивајући се на одредбе члана 124 и 148. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 3/96 и 39/03, даље ЗОО). Из истих разлога нижестепени судови су прихватили приговор пасивне легитимације друготужене и у односу на ову тужену тужбени захтјев одбили.

У ревизији првотужена поновно истиче приговор пасивне легитимације наводећи да су нижестепени судови погрешно закључили да је првотужена настала трансформацијом СДК Ф. Д., јер да је првотужена основана Одлуком Владе Републике Српске, а да је диобни биланс извршен између Р. Б. и Службе платног промета а не првотужене, да су потраживања тужиоца настала из дугорочног облигационоправног односа, а да су таква потраживања диобним билансом у цијелости преузета од Р. Б. и да према одредби члана 25. Закона о приватизацији државних станова тужилац на основу предметног уговора стиче право на попуст код утврђивања откупне цијене стана за проценат личних средстава којим је учествовао као носилац станарског права у прибављању стана, па сматра да је оспореном пресудом тужиоцу омогућено стицање без основа на штету првотужене.

Истакнути приговори по оцјени овог суда, не могу се прихватити основаним.

У вријеме подношења тужбе у овом спору 22.3.2002. године СДК Филијала Добој, као уговорна страна из предметног уговора није постојала. Тачни су наводи првотужене да су средства СДК према диобном билансу на дан 31.12.1999. године пренешена на Р. Б. и Службу за платни промет (СПП), а да је првотужена основана касније. Из извјештаја Основног суда у Бања Луци од 13.5.2003. године произлази да је рјешењем тог суда број У/1-2704/00 од 29.12.2000. године на броју Рег. ул. 1-11925-00 извршен упис оснивања првотужене са сједиштем у Б. Ј., да је оснивач СПП Б. Ј., да А. у свом саставу има регистроване дијелове и да је између осталих регистрована Пословна јединица са сједиштем у Д. рјешењем број У/1-1260/01 од 6.9.2001. године у, Д., и да за обавезе пословних јединица трећим лицима Агенција одговара својом целокупном имовином. Неспорно је да је првотужена по оснивању преузела један број радника и дио средстава СПП, а између осталог и предметни стан у чијем је прибављању учествовао тужилац са износом од 726.750 динара према уговору од 29.2.1987. године. Према диобном билансу извршеном подјелом биланских позиција између бивше СПП и друготужене, новчана средства према приједлогу почетних стања биланса су остала у цијелости у банци која је преузела и обавезе из пословних односа. Од овог су изузета средства заједничке потрошње, стамбени дио у износу од 241.943 КМ и 1.385 КМ средства заједничке потрошње, која су подијељена према броју радника запослених у СПП и банци.

С обзиром да је тужилац управо по закљученом уговору извршио уплату новчаних средстава, као учешће за стан тј. са овом одређеном намјеном, а да су средства за ове намјене подијељена између СПП и Р. банке према броју радника, првотужена је пасивно легитимасана у

овој правној ствари како су то правилно закључили нижестепени судови. Стога тужиоцу припада право да од првотужене у смислу члана 124. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85 и 57/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 3/96 и 39/03) захтјева испуњење ове обавезе. Из истих разлога се не може прихватити приговор ревидента да се потраживање тужиоца односи на дугорочне обавезе из пословних односа које су диобним билансом пренешене на Развојну банку тј. правног претходника друготужене.

Одредбама члана 25. Закона о приватизацији државних станова („Сл. гласник РС“; бр. 11/00 до 118/05), прописано је да се на захтјев купца бриједност стана умањује с размјерно средствима која је уложио у стан, поред осталог и по основу личног учешћа за стицање станарског права, а највише до 30% од вриједности стана изи члана 22. истог закона.

Међутим, у конкретном случају према уговору од 29.2.1987. године тужилац је износ од 726.750 динара као властито учешће за привабљање стана удружио на период од 15 година уз каматну стопу од 4% годишње, док се давалац стана на коришћење обавезао уплаћена средства са припадајућом каматом вратити тужиоцу по истеку 15 година тј. 7.3.2002. године. Дакле, наведени износ тужилац није уложио трајно и бесповратно као лично учешће за стицање станарског права, како је то предвиђено одредбом члана 25. став 1. алинеја 1. Закона о приватизацији државних станова, него на одређени временски период уз обавезу даваоца стана на коришћење да му их по истеку уговореног периода врати, па нема основа приговор ревизије да се усвајањем тужбеног захтјева тужилац неосновано обогатио на штету првотужене.

Према напријед наведеном оспорена пресуда није заснована на погрешној примјени материјалног права. У ревизији првотужена не наводи које су одредбе парничног поступка поврјеђене у поступку доношења оспорене пресуде нити се из навода ревизије може закључити у чему би се оне састојале, а нема битних повреда одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службеној дужности. Стога је примјеном одредбе члана 393. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", број 4/77 до 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94) у вези са чланом 456. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 58/03, 85/03 и 74/05) одлучено као у изреци.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић